

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2018r.

Sąd Rejonowy – w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Joanna Cisak-Nieckarz

Protokolant: sekretarz sądowy D. L. starszy sekretarz sądowy A. C.

przy udziale Prokuratora: T. R., J. B., K. R., J. T., A. Z.

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2017r., 9 czerwca 2017r., 29 listopada 2017r., 12 marca 2018r., 26 kwietnia 2018r., 11 czerwca 2018r.

sprawy **T. M.** s. S. i U. z d. C., ur. (...) w Z.

oskarżonego o to, że:

W okresie od 16.09.2011 roku do 23.09.2011 roku w T., gm. T. woj. (...) oraz Ł. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w dniu 16.09.2014r. spowodował na drodze (...)km na wysokości miejscowości T. zdarzenie mające na celu wypłacenie nienależnego odszkodowania, polegający na umyślnym spowodowaniu kierowanym przez siebie samochodem marki J. (...) o nr rej. (...) zdarzenia drogowego w wyniku którego uszkodzeniu uległ tył tego pojazdu oraz jego lewy bok czym usiłował doprowadzić firmę ubezpieczeniową (...) SA. (...) SA z/s w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że wprowadził w błąd pracowników w/w firmy ubezpieczeniowej co do okoliczności wyżej zaistniałego zdarzenia drogowego jak i jego faktycznego przebiegu oraz faktycznie zaistniałych w jego skutek uszkodzeń pojazdu J. (...) o nr rej. (...) zgłaszając w dn. 23.09.2011r. szkodę w w/w pojeździe i usiłując uzyskać wypłacenie odszkodowania w kwocie nie mniejszej niż 8600zł z tytułu Ubezpieczenia OC uczestniczącego w tym zdarzeniu pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na podjęte przez w/w firmę ubezpieczeniową postępowanie wyjaśniające skutkujące odmową przyznania odszkodowania, czym działał na szkodę (...) SA z/s w W.

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art.286 § 1 kk w zb. z art. 298 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

1. oskarżonego **T. M.** w miejsce zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w okresie od 16.09.2011 roku do dnia 23.09.2011 roku w Ł. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić zakład (...) SA. (...) SA z/s w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej niż 1.547,83 zł i nie większej niż 3.483,24 zł tytułem odszkodowania z ubezpieczenia OC pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) uczestniczącego w zdarzeniu drogowym z dnia 16.09.2011r. w T., w ten sposób, że wprowadził w błąd pracowników zakładu ubezpieczeń co do zakresu uszkodzeń pojazdu J. (...) o nr rej. (...) uczestniczącego w zdarzeniu drogowym z dnia 16.09.2011r. w T. oraz opisanego wyżej pojazdu, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę przyznania odszkodowania, tj. o czyn z art. 13 § 1 kk. w zw z art. 286 § 1 kk i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 37a kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w liczbie 120 (sto) dwadzieścia stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10,00 (dziesięć) złotych;

2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 4.454,72 zł (cztery tysiące czterysta pięćdziesiąt cztery złote siedemdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 120,00 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

T. M. został oskarżony o to, że:

W okresie od 16.09.2011 roku do 23.09.2011 roku w T., gm. T.

woj. (...) oraz Ł. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w dniu 16.09.2014r. spowodował na drodze (...)km na wysokości miejscowości T. zdarzenie mające na celu wypłacenie nienależnego odszkodowania, polegający na umyślnym spowodowaniu kierowanym przez siebie samochodem marki J. (...) o nr rej. (...) zdarzenia drogowego w wyniku którego uszkodzeniu uległ tył tego pojazdu oraz jego lewy bok czym usiłował doprowadzić firmę ubezpieczeniową (...) SA. (...) SA z/s w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że wprowadził w błąd pracowników w/w firmy ubezpieczeniowej co do okoliczności wyżej zaistniałego zdarzenia drogowego jak i jego faktycznego przebiegu oraz faktycznie zaistniałych w jego skutek uszkodzeń pojazdu J. (...) o nr rej. (...) zgłaszając w dn. 23.09.2011r. szkodę w w/w pojeździe i usiłując uzyskać wypłacenie odszkodowania w kwocie nie mniejszej niż 8600zł z tytułu Ubezpieczenia OC uczestniczącego w tym zdarzeniu pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na podjęte przez w/w firmę ubezpieczeniową postępowanie wyjaśniające skutkujące odmową przyznania odszkodowania, czym działał na szkodę (...) SA z/s w W., **tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art.286 § 1 kk w zb. z art. 298 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk**

W toku przewodu sądowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W 2011 roku M. M. (1) była właścicielem pojazdu marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 234/

W dniu 9 czerwca 2011 roku pojazd marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uczestniczył w zdarzeniu drogowym w T., ulica (...). Kierujący pojazdem marki I. nr rej. (...) nie zachował odpowiedniej odległości, w wyniku czego najechał na pojazd marki C. (...), który prowadził T. M.. J. (...) został zepchnięty na barierki odgradzające psy jezdni. Właściciel pojazdu zgłosił tego samego dnia szkodę, wnosząc o odszkodowanie do zakładu (...) (aktualnie Towarzystwo (...)), z polisy (...)nr (...) właściciela pojazdu marki I.. Do protokołu oceny technicznej zgłoszono jako uszkodzone następujące części/podzespoły: zderzak P, błotnik P. L, drzwi P.L, drzwi T.L, błotnik T.L, zderzak, listwa zderzaka, oświetl. tabl. rej. T., pokrywa bagażnika, tarcza koła P.L (ubytki materiału na krawędzi), tarcza koła T.L (ubytki materiału na krawędzi), listwa drzwi P.L (zarysowania), listwa drzwi T.L (zarysowania), system (...), system (...).

Zakład (...) S.A. w W. uznał swoją odpowiedzialność i decyzją z dnia 6 września 2011 roku, numer (...) poinformował M. M. (1) o wypłacie odszkodowania, na podstawie faktury Vat Nr (...) z dnia 08.08.2011r. dotyczącej naprawy blacharsko-lakierniczej do szkody numer (...), po jej weryfikacji, w kwocie 14.012,63 zł.. Wszystkie zgłoszone roszczenia zostały uznane przez zakład ubezpieczeń.

/dowód: raport zgłoszenia szkody – akta szkodowe (...) koperta k. 171

protokół techniczny –k. 30, oraz akta szkodowe (...) koperta k. 171

oświadczenie - akta szkodowe (...) koperta k. 171

załącznik do zgłoszenia szkody - akta szkodowe (...)

decyzja z dnia 06.09.2011r. - akta szkodowe (...)/

J. J. był właścicielem pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). J. J. zawarł umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów z zakładem (...) S.A. (...) (...). Zawarcie umowy potwierdzono polisą o numerze (...).

/dowód: zeznania świadka J. J. – k. 113v

zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa – k. 1-4

zgłoszenie szkody – k. 43

częściowo zeznania świadka J. K. – k. 102. k. 46, 47 tom II/

W dniu 16 września 2011 roku pojazd marki C. (...) użytkował T. M.. Około godz. 21.15 w T. na drodze (...)na (...) km doszło do zdarzenia drogowego z udziałem pojazdu marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W dacie zdarzenia drogowego pojazd prowadził M. M. (2) – pracownik J. J.. Pasażerem pojazdu (...) był J. S..

T. M. kierujący pojazdem marki C. (...) poruszał się skrajnym lewym pasem ruchu. W pojeździe był pasażer R. R.. W pewnym momencie kierujący został zmuszony przez nieustalony poprzedzający go pojazd do hamowania. M. M. (2) kierujący pojazdem marki V. (...), jadący za pojazdem marki J. (...) nie zachował bezpiecznej odległości i najechał na poprzedzający go pojazd J. (...). Doszło do kontaktu pojazdów. Oba pojazdy zostały zepchnięte na barierki oddzielające pasy ruchu.

Na wniosek M. M. (2) interweniowali funkcjonariusze Policji – M. T. i W. M. (1). Po wysłuchaniu oświadczeń uczestników zdarzenia drogowego co do jego przebiegu oraz oględzinach pojazdów funkcjonariusze Policji stwierdzili, że sprawcą kolizji jest kierujący pojazdem V. (...) o numerze rej. (...). M. M. (2) został ukarany mandatem karnym w wysokości 250 zł. i przyjął mandat.

Pojazd marki V. (...) został odprowadzony (holowany) na teren posesji J. J..

/dowód: notatka urzędowa – k. 85

zeznania świadka W. M. (1) –k. 107v, k. 48 tom II

zeznania świadka M. T. – k. 109v, k. 49-50 tom II

wyciągi z notatników służbowych funkcjonariuszy – k. 86, k. 87

zeznania świadka M. M. (2) – k. 115v-116, k. 51 tom II

zeznania świadka J. S. – k. 117v-118

częściowo opinia biegłego z zakresu badań wypadków drogowych – k. 177-212

częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 191v-192v tom II/

W dniu 19 września 2011r. T. M. zgłosił telefonicznie na ogólnopolską infolinię zakładu (...) roszczenie z ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), w związku ze zdarzeniem z dnia 16 września 2011 roku. W pisemnym zgłoszeniu szkody z dnia 23 września 2011 rok wnioskodawca podniósł, że szkoda powstała w efekcie kolizji z pojazdem marki V. o nr rej. (...) do jakiego doszło w dniu 16 września 2011 r. około godz. 21;15 na drodze krajowej – (...) w T.. Kierujący pojazdem marki V. M. M. (2) nie zachował bezpiecznej odległości za pojazdem marki J. i uderzył w hamujący przed nim pojazd. Po uderzeniu w tył pojazd marki J. został zepchnięty na barierki energochłonne oddzielające pasy jezdni. W zakresie uszkodzeń pojazdu marki J. T. M. wskazał: przedni zderzak, koła lewe, lewa lampa, błotnik lewy przedni, lewe drzwi przednie i tylne, tylna klapa i tylny zderzak.

/dowód: pisemne zgłoszenie szkody – k. 71-75, oraz k. 9-13 akt szkodowych nr 384241-1-522 , k. 71-75

zgłoszenie szkody – k. 43

zeznania świadka J. K. – k. 102-104/

Zgłoszenie zostało przyjęte przez ubezpieczyciela i zarejestrowane za numerem (...). W dniu 23 września 2011 roku przeprowadzono ocenę techniczną pojazdu marki C. (...). Był przy tym obecny T. M.. Wśród uszkodzeń wskazano: okładzinę zderzaka, reflektor z kierunkowskazem kpl L, błotnik L, listwy ozdobne drzwi przednich i tylnych lewych, przysłonę zderzaka, pokrywę tylną, tarczę koła aluminiowego przód i tył L, sprawdzenie geometrii zawieszenia, błotnik przedni L, drzwi przednie część środkowa L, drzwi tylne część dolna L, oraz inne uszkodzenia zaznaczeniem, iż te nie są związane ze szkodą.

Po przeprowadzeniu postępowania sprawdzającego, decyzją z dnia (...) zakład (...) S.A. odmówił właścicielowi pojazdu marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wypłaty odszkodowania z polisy nr (...) podnosząc, że opisane w zgłoszeniu uszkodzenia pojazdu marki C. nie powstały w wyniku kontaktu z pojazdem marki (...) o nr rej. (...). Uszkodzenie lewego przodu C. pomimo, że mogły powstać w wyniku kontaktu z barierą nie są wynikiem szkód spowodowanych przez pojazd marki (...). Natomiast uszkodzenia koła przedniego lewego oraz pokrywy tylnej nie zostały naprawione po poprzedniej kolizji.

/dowód: decyzja – k. 44

akta szkodowe (...)

ocena techniczna płyta koperta k. 154

zeznania świadka J. K. – k. 102-104

częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 199/

Uszkodzenia pojazdu marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...): obręczy przednich i tylnych lewego koła, listw ozdobnych przednich i tylnych, wymagające naprawy powłoki lakierniczej drzwi przednich i tylnych, uszkodzenia przedniego błotnika nie zostały naprawione/ lub naprawione częściowo po kolizji z dnia 9 czerwca 2011 roku. Uszkodzenia te zostały zgłoszone ponownie przez T. M. wraz z wnioskiem o odszkodowanie zakładowi (...) i wskazane jako pochodzące z zdarzenia drogowego z dnia 16 września 2011 roku. Koszt naprawy tych uszkodzeń waha się w granicach nie mniejszej niż 1.547,83 zł i nie większej niż 3.483,24 zł.

/dowód: częściowo opinia biegłego z zakresu badań wypadków drogowych J. M. – k. 177-212

opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i rzeczoznawstwa samochodowego M. D. – k. 148-180, 198-2001/

T. M. ma 40 lat, legitymuje się zawodowym wykształceniem, z zawodu dziewiarz maszynowy. Prowadzi działalność gospodarczą, nie osiąga aktualnie z tego tytułu dochodów, utrzymuje się z oszczędności. Jest żonaty, ma na utrzymaniu żonę i dwoje dzieci. Nie posiada majątki. Nie był uprzednio karany.

/dane podane przez oskarżonego w toku rozprawy głównej- k. 44-45 tom II/

Przesłuchiwany w charakterze podejrzanego T. M. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Jak wyjaśnił, pojazd marki J. (...) o nr rej. (...) w 2011 r. stawił własność żony M. M. (1). Co do kolizji z września 2011 r. oskarżony wyjaśnił, że z uwagi na upływ czasu, nie pamięta okoliczności tego zdarzenia. Nie pamięta kto kierował pojazdem, ani osoby pasażera, podobnie jak rodzaju drugiego pojazdu uczestniczącego w kolizji. Nie pamięta również zakresu uszkodzeń pojazdu. Jak dalej wyjaśnił pamięta, że pojazd małżonki uczestniczył wcześniej w kolizji, ale nie pamięta ani miejsca tego zdarzenia, ani uszkodzeń pojazdu. Pojazd został w całości naprawiony, tak po pierwszej, jak i drugiej kolizji. Pierwsza szkoda została zgłoszona do ubezpieczyciela. Nie wie w jaki sposób została naprawiona, ale została naprawiona w całości. Po którejś z kolizji samochód był naprawiany w zakładzie blacharsko-mechanicznym w Ł.. Uzupełniając dodał, że przypomina sobie, iż w dacie kolizji z września 2011 roku, to oskarżony kierował pojazdem, a

pasażerem był jego pracownik R. R.. Co do tej kolizji, to zakład ubezpieczeń nie przyznał odszkodowania, oskarżony nie odwoływał się od tej decyzji.

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 234/

Na dalszym etapie śledztwa oskarżony ponownie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Jak wyjaśnił, przed zdarzeniem w dniu 16.09.2011r. pojazd nie był uszkodzony. Nie miał żadnego zarysowania na lewym boku. Miał wgniotę na tylnej klapie bagażnika. Po poprzedniej kolizji pojazd został całkowicie naprawiony. Oskarżony nie pamięta czy tę wgniotkę zgłaszał rzeczoznawcy C. podczas oględzin po kolizji w dniu 16.09.2011r.. Jest pewien, że innych uszkodzeń karoserii na tym pojeździe nie było. Wszystkie inne uszkodzenia zgłoszone rzeczoznawcy C. powstały w wyniku zdarzenia z dnia 16.09.2011r.. Oskarżony jest pewny, że w okresie od naprawy pojazdu po pierwszej kolizji, a kolizja z dnia 16.09.2011r. pojazd J. (...) nie uległ żadnym uszkodzeniom. Jest przekonany, że przed kolizją w dniu 16.09.2011r. na lewym boku tego pojazdu nie było żadnych zarysowań. Z tego co pamięta w dniu 16.09.2011r. podróżował samodzielnie. Nie kojarzy aby w tamtym okresie miał kolegę czy znajomego będącego posiadaczem pojazdu marki P. jasnego koloru. Po okazaniu dokumentacji z k. 197 oskarżony dodał, że jest pewien, iż to uszkodzenie powstało wskutek kolizji z 16.09.2011r.. Przed tą kolizją tego uszkodzenia nie było. Uszkodzenie tylnej klapy (wgniotka), było dużo wyżej w okolicach napisu J.. Nie jest w stanie zlokalizować tej wgniotki na okazanym zdjęciu. Uszkodzenia widocznego na okazanej fotografii na pewno nie było przed kolizją.

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 249/

Przesłuchiwany w charakterze oskarżonego T. M. również nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Jak wyjaśnił w dniu kolizji wracał z C., był z kolegą. Po pierwszej kolizji pojazd była naprawiany bezgotówkowo. Firma ubezpieczeniowa przelała gotówkę na rachunek warsztatu za fakturę wystawioną przez ten warsztat. Oskarżony zaprzeczył aby zajeżdżał komuś drogę, czy inny pojazd jemu. Jakies auto jechało z boku. Pojazd z prawego pasa ruchu zjechał na lewy przed auto oskarżonego i ten musiał przyhamować. Poczul uderzenie w tył swojego auta. Z tego co wynika ze zdjęć został zepchnięty na barierkę. Nie pamięta kto wezwał policję. Pojazdy były prawdopodobnie przestawiane do przyjazdu Policji, bo tarasowały pas drogowy. Sprawca kolizji podał policjantom taką wersję zdarzenia. Na pewno sprawca przyjął mandat. Oskarżony nie słyszał aby była podawana przez tego kierującego taka wersja, że to oskarżony jest odpowiedzialny za zdarzenie. Oskarżony miał ten samochód około 2 lat przed zdarzeniem. Pojazd był naprawiany. Oskarżony nie jest blacharzem lakiernikiem. Oskarżony nie sprawdzał jakich części użyto do naprawy, nie wyklucza, że mogły być jakieś zamienniki. Oskarżony nie rozmawiał z drugim kierującym na temat zdarzenia po odjeździe policji. Dodał: „wydaje mi się, że przed zdarzeniem samochód nie miał nienaprawionych uszkodzeń”. Oskarżony pojechał po kolegę do C.. Pojazd zostawił na parkingu na około pół godziny. Po powrocie nie oglądał pojazdu. Po pierwszej kolizji auto było naprawiane na fakturę. Pojazd nie był pokolizyjny w dacie zakupu. Grubość lakieru na klapie bagażnika powinna wskazać czy auto było naprawiane, a kłapa malowana. Oskarżony nie oglądał dokładnie pojazdu po naprawie, skupił się zasadniczo na lewej stronie, ponieważ tam były największe uszkodzenia. Po okazaniu dokumentacji fotograficznej z k. 198, oskarżony dodał, że tego uszkodzenia nie było przed kolizją, tak mu się wydaje. Uzupełniając podał, że uszkodzenie nad nadkolem mogło powstać w tej kolizji, ale nie musiało, bo niezbyt dokładnie obejrzał pojazd po naprawie. Po tej naprawie w ogóle nie oglądał kół, mogło tak być, że ich uszkodzenia mogły nie mieć związku z kolizją. Jak dalej wyjaśnił oskarżony, oglądał pojazd po naprawie, ale nie jest z zawodu lakiernikiem, ani blacharzem. Po opinii ma wiedzę, że pojazd nie został dokładnie naprawiony po pierwszej kolizji. Zgłaszając szkodę do ubezpieczyciela myślał, że zakres uszkodzeń pochodzi z drugiej kolizji. Nie ma pewności, ale prawdopodobnie były robione oględziny ponaprawcze poprzedzające wypłatę pieniędzy. Jeżeli chodzi o drugie zdarzenie to likwidator, który robił oględziny pojazdu, nie pytał oskarżonego czy wszystkie uszkodzenia pochodzą z tej kolizji. Nie informował oskarżonego wtedy, że jego zdaniem nie wszystkie uszkodzenia pochodzą z tej kolizji. Dopiero po piśmie od ubezpieczyciela oskarżony dowiedział się, że ubezpieczyciel ma wątpliwości dotyczące pochodzenia części uszkodzeń i odmawia na tej podstawie odszkodowania. Oskarżony otrzymał pismo informujące o odmowie wypłaty odszkodowania i przyczynie odmowy. Nie wskazano, które uszkodzenia nie pochodzą z tej kolizji. Odnosząc się do konkretnych uszkodzeń oskarżony wyjaśnił, że wskazując uszkodzenia przednich i tylnych lewych drzwi miał na myśli tę rysę, która widoczna jest na karcie 198. Składając zgłoszenie nie miał wątpliwości co do powstania tej rysy. Nawet

nie brał pod uwagę tego, że nie mogła powstać w czasie kolizji. W zgłoszeniu szkody nie ma nic o listwie. Nie pamięta czy w przypadku pierwszej kolizji były uszkodzenia przednich i tylnych lewych drzwi, ale na pewno nie było takiej rysy. Odnosząc się do okoliczności zdarzenia drogowego, oskarżony podał, że drugi uczestnik drugie zdarzenia chciał pisać oświadczenie i nie był zainteresowany wezwaniem policji, to oskarżony wezwał policję. Sprawca czyli ten, który uderzył w tył pojazdu oskarżonego został ukarany mandatem karnym. Było trzecie auto, które zjechało z prawego pasa na lewy i dlatego ja musiałem hamować. Oskarżony nie zna tego auta ani jego właściciela. Nie pamięta marki tego pojazdu, w aktach sprawy było napisane, że to jakiś P..

Jak nadto wyjaśnił oskarżony, okresie między pierwszą a drugą kolizją zarówno ona jak i małżonka użytkowali pojazd. Nie zauważył w tym okresie nienaprawionych uszkodzeń.

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 44v-46, k. 191v-192v tom II/

Sąd dokonał następującej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i zważył, co następuje:

Poza sporem pozostają fakty:

- prowadzenia postępowania likwidacyjnego przez zakład (...) S.A. w W., w związku ze zdarzeniem drogowym z dnia 9 czerwca 2011 roku z udziałem pojazd marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...),
- wynik tego postępowania, mianowicie uznanie odpowiedzialności przez zakład ubezpieczeń oraz przekazanie środków finansowych, po zweryfikowaniu faktury przez zakład naprawczy, bezpośrednio wykonawcy usług blacharsko-lakierniczych.

Fakty te obrazują dokumenty zgromadzone w aktach szkody (...)uprzednio (...), w tym w wersji elektronicznej (koperta k. 171). Wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim nawiązuje do tego postępowania, a w szczególności w zakresie w jakim wspomina o bezgotówkowym rozliczeniu szkody na podstawie faktury wystawionej przez usługodawcę, polegają na prawdzie, należy im przyznać walor wiarygodnych.

W zakresie postępowania likwidacyjnego prowadzonego przez ubezpieczyciela (...) S.A. (numer (...) -1-522) istotne okoliczności wynikają z dokumentów:

- zgłoszenia szkody, wskazującego na osobę oskarżonego,
- pisemnego zgłoszenia szkody, obrazującego tak opisane przez zgłaszającego okoliczności zdarzenia, jak i uszkodzenia pojazdu,
- decyzji wskazującej wynik postępowania likwidacyjnego – tutaj odmowa przyznania odszkodowania oraz przyczynę odmowy. Dowody te nie budzą żadnych wątpliwości, zaś wyjaśnienia oskarżonego w zakresie traktującym o tych okolicznościach w sposób analogiczny do wynikającego z dokumentów, polegają na prawdzie.

Wskazać przy tym należy, iż okoliczności zdarzenia z dnia 16.09.2011r. opisane przez oskarżonego w dokumentacji adresowanej do zakładu ubezpieczeń korespondują z przekazem o zdarzeniu opisanym przez wskazanego na rozprawie. Te zaś zasadniczo z zeznaniami świadka M. M. (2) – drugiego uczestnika wspomnianego zdarzenia drogowego, jak i J. S. – pasażera pojazdu V. (...). Tak oskarżony, jak i świadek M. M. oraz J. S. wspominają o hamowaniu pojazdu marki J. i najechaniu na ten pojazd przez kierującego V. (...).M.. Oskarżony podnosi, że manewr hamowania, jaki wykonał był efektem zajechania drogi przez inny pojazd. O zajechaniu drogi przez inny pojazd wspomina także świadek J. S.. M. M. (2) także podał w pierwszej relacji informacje o pojeździe marki P., sugerując że kierujący tym pojazdem mógł być w zмовie z oskarżonym, a zdarzenie, którego efektem było hamowanie J. i najechanie przez V. (...) – wymuszonym, zaplanowanym. Tę sugestię M. M. (2) przedstawił wprost w postępowaniu sprawdzającym prowadzonym przez ubezpieczyciela w toku likwidacji szkody zgłoszonej przez oskarżonego. Tę część relacji M. M. (2) należy mieć na uwadze łącznie z dowodami z zeznań świadków M. T. oraz W. M. (2) – funkcjonariuszy Policji, interweniujących na żądanie M. M. (2). Jak zgodnie podkreślili świadkowie, zapoznawszy się z przekazem

uczestników kolizji, interwencję zakończyli postępowaniem mandatowym przeciwko M. M. (2) – kierującemu pojazdem marki V. (...). Szczegółowo przebieg prowadzonych przez funkcjonariuszy czynności opisano w notatce urzędowej sporządzonej po interwencji, a na gorąco, na miejscu zdarzenia – notatnikach służbowych (szczegółowo w notatniku W. M. (1)). Przekaz świadków nawiązuje do tych zapisków. Te, poza opisaniem okoliczności zdarzenia, ustaleniem sprawcy i poszkodowanego, zawierają również informacje co do uszkodzeń obydwu uczestniczących w kolizji pojazdów. Ani w zeznaniach wskazanych świadków, ani dokumentach rejestrujących przebieg interwencji nie pojawia się wzmianka sugerująca, iż oskarżony celowo doprowadził do zderzenia z pojazdem V. (...). Co więcej M. M. (2) na rozprawie głównej wprost wskazał, że nie przyszło mu do głowy, iż kierujący J. jechał na tzw. stłuczkę (k. 51v tom II). M. M. (2) przyjął mandat karny w postępowaniu mandatowym, akceptując tym samym ustalenia funkcjonariuszy i zaproponowaną przez wskazanych ocenę sytuacji drogowej. Fakt, iż inicjatywa zgłoszenia interwencji leżało po stronie M. M. (2) nie zmienia powyższej oceny, była bowiem podyktowana – jak podkreślił świadek tym, iż doszło do kolizji z udziałem pojazdu służbowego, który powierzono świadkowi. Odmienne stanowisko (celowe doprowadzenie do zdarzenia drogowego), to wyłącznie sugestie zawiadamiającego przedstawiciela zakładu ubezpieczeń, nie znajdujące oparcia w dowodach prowadzonych w toku śledztwa oraz w postępowaniu sądowym. Znamiona występkę z art. 298 § 1 kk nie zostały w realiach tej sprawy udowodnione. Powracając do zeznań funkcjonariuszy Policji, oraz świadków M. M. (2), J. S. oraz korespondujących z nimi wyjaśnień oskarżonego, dowody te należy ocenić pozytywnie. Dowody te korespondują ze sobą, bądź się uzupełniają, tworząc łącznie logiczną całość, na ich podstawie, w konfrontacji z dowodami z dokumentów, łącznie z nimi zrekonstruowana istotne w sprawie fakty. Odnosząc się jeszcze do zeznań funkcjonariuszy policji należy dodatkowo podkreślić, że świadkowie relacjonują co do okoliczności znanych im z tytułu obowiązków służbowych. Brak podstaw do kwestionowania tych zeznań, przeciwnie świadkowie jawią się jako osoby bezstronne, niezainteresowane korzystnym rozstrzygnięciem sprawy na rzecz którejkolwiek ze stron postępowania. Powracając do zeznań świadka

Zeznania świadka J. J. także należy ocenić pozytywnie, chociaż mają w sprawie walor wyłącznie pomocniczy, świadek nie był obecny przy zdarzeniu drogowym, wypowiedział się w kwestii własności pojazdu marki V. (...). Nie ulega wątpliwości, iż pojazd ten stanowił jego własność, kierującym w dacie zdarzenia był zaś pracownik M. M. (2).

Powracając do postępowania likwidacyjnego prowadzonego przez zakład (...) S.A.. W świetle dokumentów zgromadzonych w aktach szkody nr (...) jak i wyjaśnień oskarżonego, T. M. zgłosił ubezpieczycielowi szkodę z OC właściciela V. (...), odwołując się do zdarzenia z dnia 16.09.2011r., posiłkując także ustaleniami funkcjonariuszy Policji i ocenę zdarzenia drogowego. Zważywszy na wynik interwencji i ukaranie mandatem karnym kierującego V. (...), wniosek oskarżonego o odszkodowanie należy co do zasady ocenić jako niebudzący wątpliwości. Wynik interwencji uzasadnia przekonanie oskarżonego co do osoby odpowiedzialnej za przedmiotowe zdarzenie drogowe. Opinia biegłego z zakresu badania wypadków drogowych J. M. (2) wywołana w procesie dodatkowo wskazuje na prawdopodobieństwo kontaktu pojazdów w okolicznościach podawanych w wniosku oskarżonego, w tym przemieszczenie się pojazdu marki J. w lewo, na skutek uderzenia i kontakt z barierkami energochłonnymi. Wskazuje na to analiza porównawcza uszkodzeń (ich zestawienia) pojazdów. Opinia ta jest jasna, pełna, wewnętrznie niesprzeczna, pochodzi od osoby fachowej. Żadna ze stron procesu nie kwestionowała dowodu. Ten sam dowód wskazuje również, że część, wyliczonych szczegółowo w opinii uszkodzeń pojazdu wskazanych przez wnioskodawcę (tutaj oskarżonego) jako pochodzące ze zdarzenia drogowego z dnia 16.09.2018r. pokrywa się z tymi, które były przedmiotem likwidacji w postępowaniu prowadzonym przez innego ubezpieczyciela, w związku z innym zdarzeniem – z dnia 10.06.2011 roku. Wnioski wyprowadzone przez biegłego J. M. (2) zostały poprzedzone wnikliwą analizą porównawczą dokumentacji fotograficznej traktującej o uszkodzeniach tego samego pojazdu, sporządzonej w dwóch odrębnych postępowaniach likwidacyjnych. Analogicznie co do zbieżności uszkodzeń poszyciowych pojazdu wypowiedział się biegły z dziedziny rekonstrukcji wypadków drogowych i rzeczoznawstwa samochodowego M. D. (2), wskazując podobnie jak biegły J. M. (2), iż uszkodzenia na tylnej pokrywie bagażnika, oraz zarysowania powierzchni lakieru w tylnej części lewego przedniego błotnika (bezpośrednio za nadkolem) i na lewych drzwiach nie zostały w całości naprawione po uprzedniej kolizji, co daje podstawy do zmniejszenia odszkodowania, zaś obręcz kół nie zostały naprawione, nie powinny być zgłoszone ponownie z tytułu OC, wskazując też na inne niezasadnie zdaniem biegłego zgłoszone uszkodzenia, będące przedmiotem kalkulacji zakładu ubezpieczeń. Biegły M. D. (2) przeprowadził

kalkulację kosztów naprawy uszkodzeń wskazanych tak przez J. M. (2), jak i wskazanych w własnej opinii (te są szersze, jak już podkreślono), stąd opinia jest wariantowa. Wariant I i II dotyczy uszkodzeń typowanych przez J. M., przy przyjęciu stawki stosowanej przez ubezpieczyciela (53 zł za roboczogodzinę, z zastosowanych przez ubezpieczyciela potrąceń, opisanych w kosztorysie) oraz stawki rynkowej (85 zł). Wariant III dotyczy natomiast wszystkich niezasadnie zgłaszanych uszkodzeń – przy zastosowaniu stawki rynkowej. Opinia ta jest kompletna, wnikliwa, obrazuje metody badawcze, wskazuje, iż biegły badał te uszkodzenia, które zostały wyszczególnione (opisane precyzyjnie) w ocenie technicznej wykonanej w obecności oskarżonego, zawiera logiczne wnioski. Sąd w pełni je podziela.

Dokumentacja w aktach szkodowych – ocena techniczna - wskazuje, iż podczas oględzin rzeczoznawcy stwierdzono uszkodzenia pojazdu nie związane ze szkodą, tak też je opisano. Przy czym są to uszkodzenia inne niż typowane do usunięcia jako efekt zdarzenia z dnia 16.09.2011 roku. Wyjaśnienia oskarżonego w kwestii zgłaszania uprzednich uszkodzeń ewoluują, począwszy od całkowitej negacji takich usadzeń (w toku śledztwa), po przyznanie ich występowania (w toku postępowania) sądowego, z jednoczesnym powołaniem się oskarżonego na brak świadomości ich istnienia. Już zmienność wyjaśnień oskarżonego nakazuje powątpiewać w ich rzetelność, a opinie biegłych tylko utwierdzają w przekonaniu, iż część uszkodzeń pojazdu marki C. (...) nie powinna być zgłoszona, albowiem pochodzi z innego zdarzenia, bądź winna być zgłoszona w innym-mniejszym zakresie, dającym podstawy do obniżenia odszkodowania. W kontekście wyjaśnień oskarżonego, popartych dokumentacją a kat szkody likwidowanej przez (...), wskazujących, iż to on użytkował pojazd tak podczas pierwszego, jak i drugiego zdarzenia, jak również w okresie pomiędzy zdarzeniami, nieprzekonywująco brzmi deklaracja o braku wiedzy, iż część uszkodzeń nie została naprawiona po pierwszej kolizji. Należy mieć też na uwadze rodzaj tych uszkodzeń, są widoczne, wyraźne, ich odnalezienie/stwierdzenie nie wymaga wiedzy specjalistycznej.

Niczego nie wnoszą do sprawy zeznania świadka R. R., stąd pominięto ich analizę.

Stąd też opierając się o tak zgromadzony materiał dowodowy Sąd przypisał oskarżonemu T. M. czyn wyczerpujący dyspozycję art. 13 § 1 kk. w zw z art. 286 § 1 kk.

Dla istnienia występku z art. 286 § 1 kk konieczne jest od strony przedmiotowej:

- wprowadzenie w błąd, wyzyskanie błędu pokrzywdzonego lub jego niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania,
- doprowadzenie tymi sposobami pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, (przy czym doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem stanowi warunek konieczny przestępstwa z art. 286 § 1 kk - wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 12.11.1992 r., II AKr 105/92, OSA 1993, Nr 10).

Wprowadzenie w błąd oznacza, że sprawca swoimi podstępными zabiegami doprowadza inną osobę do mylnego wyobrażenia o rzeczywistym stanie rzeczy. Istotne jest przy tym, że osoba oszukana dobrowolnie oddaje mienie sprawcy, a nie traci mienia wbrew swojej woli /wyrok SN z dnia 27.10.1986r., II KR 134/86, OSNPG 1987/7/80/. W realiach tej sprawy oskarżony wprowadził w błąd pracowników zakładu ubezpieczeń co do zakresu uszkodzeń pojazdu J. (...) o nr rej. (...) uczestniczącego w zdarzeniu drogowym z dnia 16.09.2011r. w T. i pojazdy marki V. (...) o nr rej. (...), wskazując na takie uszkodzenia które były następstwem innego uprzedniego zdarzenia drogowego i nie zostały naprawione, bądź naprawione częściowo po uprzedniej kolizji. W ten sposób oskarżony usiłował doprowadzić pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej niż 1.547,83 zł i nie większej niż 3.483,24 zł tytułem odszkodowania z ubezpieczenia OC pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...). Zamierzonego celu osiągnął z uwagi na odmowę wypłaty odszkodowania. Potencjalne rozporządzenie mieniem określono w sposób wyżej wskazany, ponieważ sąd miał na uwadze wskazany w wariantcie III opinii biegłego M. D. (2) zakres niezasadnie zgłoszonych uszkodzeń. Rzecz w tym, że wyliczenie kwotowe prowadzone przez biegłego w wariantcie III dotyczy stawki rynkowej – 85 zł za roboczogodzinę w 2011 roku, zaś ubezpieczyciel stosował stawki niższe, bo 53 zł, jak przyjęte w wariantcie I (dolna wskazana granica kwotowa). Wariant ten dotyczy jednak wyłącznie uszkodzeń typowanych przez biegłego J. M. (2), podczas gdy faktyczny jest szerszy. Biegły J. M. ograniczył się bowiem wyłącznie do an analizy

dokumentacji fotograficznej, podczas gdy biegły M. D. (2) bazował na dokumentacji łącznie z zestawieniem w ocenie technicznej.

Oszustwo jest przestępstwem kierunkowym, gdyż warunkiem odpowiedzialności jest działanie czy zaniechanie sprawcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Zamiar bezpośredni o szczególnym zabarwieniu związanym z celem działania sprawcy oznacza, że elementy przedmiotowe oszustwa muszą mieścić się w świadomości sprawcy i muszą być objęte jego wolą. Sprawca oszustwa nie tylko musi chcieć uzyskać korzyść majątkową, lecz musi także chcieć użyć w tym celu określonego sposobu działania, tj. wprowadzenia w błąd, wyzyskania błędu pokrzywdzonego lub jego niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania /wyrok SN z dn. 21.11.2007 r., V KK 66/07, LEX nr 351207, oraz z dn. 03.04.2007 r., III KK 362/06, LEX nr 296749/.

W realiach tej sprawy zamiar oskarżonego jest czytelny, działanie oskarżonych ukierunkowane było na pozyskanie sposobami oszukańczymi korzyści majątkowej w postaci środków finansowych.

Stopień społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu jest znaczny.

Wina oskarżonych została udowodniona, działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim.

Oskarżony jest osobą zdatną do zawinienia, ze względu na wiek, jak i pełną poczytalność. Oskarżony jest zdolny do rozpoznania bezprawności swojego czynu, znajduje się w sytuacji, która nie wyklucza możliwości dania posłuchu normie prawnej. W realiach tej sprawy nie zachodzą okoliczności wyłączające bezprawność czynu oskarżonego lub jego winę.

Kierując się dyrektywami wymiaru kary, oraz treścią art. 37a kk wymierzono oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 120 stawek dziennych uwzględniając fakt uprzedniej niekaralności oskarżonego oraz zatrzymanie zdarzenia w fazie usiłowania. W realiach tej sprawy nie można odnaleźć okoliczności obciążających. Kara ta podlega efektywnemu wykonaniu, stanowiąc zatem realną dolegliwość, jaka dotknie sprawcę pozostawiając go w przekonaniu negatywnej oceny czynu, którego się dopuścił. Przy kształtowaniu wysokości grzywny (jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł) Sąd miał na uwadze treść art. 53 § 2 kk i 33 § 3 kk,. Sąd sięgnął w realiach tej sprawy, zamiast do kary pozbawienia wolności (jak wnioskował rzecznik oskarżenia), po karę grzywny, kierując wskazaniem art. 37a kk. Podkreślić należy, iż na gruncie aktualnych przepisów, ustawodawca daje wyraźny prymat kar wolnościowych, bo przecież daje możliwość (alternatywę) orzeczenia kary grzywny, czy ograniczenia wolności nawet wtedy, gdy możliwości takiej nie daje konkretny przepis prawa materialnego części szczególnej Kodeksu karnego i pozakodeksowych przepisów karnych (tak w uzasadnieniu projektu ustawy z dnia 20.02.2015r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw). Co do powodów, dla których ustawodawca daje prymat kar wolnościowych w tym miejscu wypada się tylko odwołać do obszernego uzasadnienia projektu wspomnianej ustawy nowelizującej.

W oparciu o treść art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 618 § 1 kpk, art. 616 § 2 kpk, art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 4.454,72 zł. tytułem zwrotu wydatków:

- opłaty przewidzianą za udzielenie informacji z rejestru skazanych kwoty 30 zł.,
 - ryczał za doręczenia korespondencji w postępowaniu przygotowawczym oraz sądowym - 40 zł (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym /Dz. U. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm./).
- wynagrodzenie biegłego M. D. – 1.489, 94 zł.
- wynagrodzenie biegłego J. M. (2) – 2.534,34 zł.
- koszty dojazdu świadków na rozprawę – 115,04 zł, 261,40 zł (k. 78, 79)

Oplaty w wysokości 120 złotych wymierzono na podstawie art. 627 kpk i art. 3 ust 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 roku , Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).